

PENTECOSTA: L'EMBRANZIDA QUE NECESSITEM

Qui més qui menys, alguna hora emprèn una tasca difícil, té el corat de ser generós, sent pietat del qui sofreix o descobreix que s'havia fet una muntanya de parlar amb un estrany o de perdonar una ofensa.

Tot i ser de mala mena, encara arrosseguem alguna tendresa a dintre. Però això no és l'Esperit Sant. Ni podem dir que sigui obra seva si algú té un tarannà obert, emprendedor i optimista.

Quan celebrem els Sagraments entra en joc l'Esperit de Jesús. Hi ha una acció gratuïta que fa, per exemple, que cada infant batejat passi de criatura a Fill. Això és una mostra de l'Amor fecund i immerescut amb que Déu ens estima. Però encara no és la plenitud de l'Esperit.

La "plenitud" fa de mal descriure. Els Fets dels Apòstols, quan parlen de la irrupció de l'Esperit, manllevan imatges de l'Esriptura. Com parances que es prestan a confusió (els mateixos testimonis presencials deien si els apòstols anaven beguts) El dia de Pentecosta tampoc és la totalitat de l'obra de l'Esperit. Aquella irrupció porta conseqüències, com el foc abrandat deixa braser.

Nosaltres contemplen l'acció de l'Esperit amb la perspectiva que dóna el pas del temps. I ens sembla més un caliu cobert de cendra que no una flamarada. Un foc somort, capaç d'encendre milers de fogueres al llarg dels segles. Un alè de vida. Un batèc silenciós que fa que hom es pugui desvetllar cada matí quan és vençuda la tenebra.

La cendra i la tenebra són tot allò que torna opac el testimoniatge de la fe: la temptació de la passivitat i la desesperança. L'acontentar se amb dir "on anirem a parar!"

Podia ben bé dir-ho Luther King, amenaçat de mort, Però va tirar en davant. Podia haver-ho dit el papa Joan encerclat a la cúria. I va convocar un concili. O el pare Kolbe al camp de concentració. I va avançar fins a l'escamot de l'afusellament. O el Cardenal Vidal i Barraquer enmig del debat fratricida. I amb el silenci va predicar la pau. "On anirem a parar!"

També podia haver-ho dit el d'Assís en veure l'església casada amb la riquesa. I es desposà amb la pobresa. O ignasi, el d'Antioquia quan el tiraven als lleons, o Joan, l'evangelista, en veure desfer-se la unitat de la fe i el poder de la Roma pagana. O Pau de Tars quan predicava la resurrecció i els savis de Grècia li deien que tornés demmà. O quan es va haver de barallar amb Pere el primer papa. "On anirem a parar!"

Podia dir-ho el mateix Mestre quan tothom el va deixar. (el dia que el feble Pere li deia: "On anirem Senyor?") No sé amb quin dret podem dir que "ara més que mai no sabem on anirem a parar!".

Veniu, Esperit Sant! Aquesta és l'esbranzida que necessitem.

AVUI, ORACIÓ VESPERTINA

Avui, a dos quarts de vuit, després de la pregària mariana oració vespertina.

SAGRAMENT DE LA CONFIRMACIÓ

Dissabte vinent a les quatre, els joves i noies de la catequesi de confirmació es reuniran per a la celebració del Sagrament de Penitència. A dos quarts de nou, juntament amb els padrins s'entrevistaran amb el Sr. Bisbe que presidirà l'Eucaristia de les nou del vespre a l'altar major. Aquesta celebració és un gran goig per a la comunitat, ja que vol dir que 52 joves es deixen prendre per Crist i volen viure al seu aire.